

4 Kungs Dievs man devis mācītu mēli, lai zinātu līdzēt nogurušam, ar vārdu Viņš modina ik rītu,

ik rītu modina manas ausis, lai es kā māceklis klausītos!

5 Kungs Dievs atdarījis manas ausis – es nedumpoju un nenovēršos!

6 Muguru es griežu sitējiem un vaigu – bārdas plēsējiem, savu vaigu es neslēpju no kauna un spļāvieniem.

7 Bet Kungs Dievs palīdz man, tādēļ es netieku kaunā, tādēļ mans vaigs kā krams, zīnu, ka kaunā nepalikšu!

8 Mans Attaisnotājs jau tuvu, Viņš turēs par mani strīdu, stāsimies blakus – kurš stās man tiesā pretī, lai nāk!

9 Redzi, Kungs Dievs man palīdz – kurš gan atzīs mani par vainīgu. Redzi, tos nonēsās visus kā drānas, kodes tos saēdīs!

Jes. 50: 4–9

Mīļā draudze!

Reiz viens teoloģijas profesors stāstīja saviem studentiem par savu bērnību, ka toreiz lielākā daļa ticīgo ievēroja principu “*no pūpolsvētdienas “pa taisno” uz Lieldienām*”, nepievēršot uzmanību Lielajai Piektdienai, bez nekādām sarunām par Jēzus ciešanām. Un tā viņi visi sapulcējās Lieldienas dievkalpojumā un draudze priecīgi apliecināja, “*Kristus ir augšāmcēlies!*” “*Forši*”, atbildēja profesors, “*bet, kad tad Viņš nomira?*”

Arī pie mums ir līdzīgi, ka daudzi cenšas apiet Lielajai Piektdienai ar līkumu, tāpēc ka viņiem nepatīk domāt par ciešanām un nāvi, cilvēku ļaunumu un grēcīgumu. Labāk ir aiziet uz lielveikalu vai vienkārši paslinkot. Tomēr šāda veida attieksme nepaliek bez sekām. Vispirms fakts, ka izvairāmies no sev nepatīkamām lietām noved pie tā, ka mēs jūtamies nedroši un bailīgi tad, kad tiešām savā dzīvē iznāk ar tām saskarties. Otra lieta ir, ka mēs zaudējam savu cilvēcību attiecībā pret cilvēkiem, kas šodien cieš. Tā vietā, lai justu līdzī, es ieraugu otrā to, no kā es baidos, un es aizveru savas sirds durvis, nocietinu sevi un norobežojos no tā, kuram ir vajadzīga mana palīdzība. Tā tas notiek ar bēgļiem, ar invalīdiem, ar trūkcietējiem, – vienmēr atkal. Trešā lieta ir, ka es savā ticības dzīvē esmu pielūdzis paštaisītu elku, kas man var noderēt tad, kad man iet labi, bet tiklīdz es nonāku grūtībās, es konstatēju, ka šis elks ar mani nerunā un es piedzīvoju vilšanos. Dievs, kas atklājās pie krusta, ir Dievs, kas iet līdz galam, kas pilnīgi nodod Sevi cilvēku varā, ļauj Sevi apsmiet un mocīt, un visbeidzot nogalināt. Ja es šo Dieva rīcību nevaru pieņemt, tad es neesmu kristietis, bet elku pielūdzējs.

Tātad Lielā Piektdiena un pārdomas par Jēzus ciešanām un nāvi mums ir vajadzīgas, lai mēs ieraudzītu ceļu tad, kad paši esam grēkojuši vai kad ir jāiztur ciešanas un pārbaudījumi, lai izkoptu sevī cilvēcību un žēlsirdību pret tiem, kuriem iet grūti, un lai iepazītu un iemīlētu dzīvo Dievu.

Laikam jau šajā ziņā cilvēki nav mainījušies. Kad Jēzus iejāja Jeruzālemē, Viņu sagaidīja ar ovācijām un “*Ozianna!*” saucieniem. Tikai dažas dienas vēlāk, kad Pilāts ļāva ļaudīm izvēlēties starp slepkavu Barabu un Jēzu, saniknotais pūlis sauca: “**Sit Viņu krustā!**” Un kad Jēzus mira pie krusta, tad vienīgās, kas bija palikušas, bija dažas sievietes, kas no attāluma raudzījās, kas ar Jēzu notika.

Arī šodienas teksts no Jesajas grāmatas liecina par to pašu, ka Dieva kalpam ir jācieš tāpēc, ka Viņš dara labu un ir ar tiem, kas ir noguruši un apspiesti. Katru rītu viņš lūdz Dievu, un Dievs viņam atklāj Savu vārdu. Tas ir vārds ar skaidru virzienu, tā uzdevums ir stiprināt nogurušos. Mēs varam tikai iedomāties, kāda bija tā situācija, kurā šis mums nezināmais Dieva kalps runāja. Viņš piederēja pie izsūtītajiem jūdiem, kas jau daudzus gadus bija Bābeles gūstā. Cilvēki bija noguruši no smagajiem darbiem un pazemojumiem, daudzi no viņiem bija *uzdevuši* cerību, aizvien vairāk sāka pielāgoties un nodot savu izcelsmi, savu pārliecību un savu ticību. Arī pie mums ir pietiekoši daudz

cilvēku, kuri ir bez cerības, bez nākotnes perspektīvas, bez dzīvības dzirksts. Ko Dievs šodien šiem cilvēkiem saka? Ko Viņš saka mums tad, kad mēs paši esam noguruši un bez cerības? Vai mēs klausāties tajā, ko Viņš mums saka?

Redziet, šī saite ar Dievu ir absolūti svarīga, jo tikai tā es iegūstu citu skatījumu uz lietām, es vairs neklausu saviem kaklakungiem, bet es klausu Vienīgajam, kam patiešām ir vara, kas spēj izmainīt sirdis, noārdīt cietsirdības mūrus un paplašināt manas sirds robežas. Tikai tad, kad mēs lūdzam par tiem, kuriem iet grūti, un jautājam Dievam, kā mēs viņus varam stiprināt, mēs varam palīdzēt ilgstoši. Arī Diakonijas darbā mums ir vajadzīga izturība un pārliecība, kas tas, ko mēs darām, ir Dieva prāts. Lai to saņemtu mums ir jāklausās, ko Dievs mums saka caur Savu vārdu.

Dieva kalps saklausīja Dievu un nostājās savu nogurušo tautiešu pusē, viņus stiprinādams, liecinot par to, ka Dievs nav no viņiem novērsies, bet ir kopā ar viņiem viņu bēdās un paužot cerību, ka Dievs atbrīvos izsūtītos no gūsta un aizvedīs uz mājām.

Bet ar to tā lieta nebeidzas. Ir cilvēki, kuriem nepatīk, kā pravietis runā. Visticamāk, ka tie ir uzraugi, babiloniešu varas pārstāvji, uzpirkti pakalpiņi. Tie jūt, ka šis vīrs veicina spītību apspiestajos, ka modina viņos cerību uz atbrīvošanu. Dieva kalps apraksta, kas ar viņu notiek: **“Es nedumpoju un nenovēršos! Muguru es griežu sitējiem un vaigu – bārdas plēsējiem, savu vaigu es neslēpju no kauna un splāvieniem.”** Tātad viņš tiek sist un pazemots, apkaunots un nicināts. Plēst otra bārdi bija īpašs pazemojums, tāpat kā splaut sejā:

“Tu neesi nekas! Es tevi ienīstu! Tinies prom no šejienes!” Milzīgs naidis, kas gāžas pār viņu.

Mēs šodien baznīcā godinām Jēzu, Viņa krustu esam nokrāsojuši sudraba vai zelta krāsā, bet tad, kad Viņam tika darīts pāri, Viņš bija pilnīgi viens. Tāpat mūsdienās mēs cienām Nelsonu Mandelu, kas nesen atpakaļ nomira. Vairāk par 20 gadiem viņam bija jāpavada cietumā vieninieku kamerā, tāpēc ka Viņš iestājās par melnādaino tiesībām Dienvidāfrikā. Bet kāpēc vispār viņam bija jāpavada tik daudzi gadi ieslodzījumā? Vai padomājam par Mahatmu Gandiju, kas ar nevardarbīgu pretošanos panāca Indijas neatkarību no Anglijas, bet tika nogalināts tāpēc, ka viņš iestājās par mieru starp hinduistiem un musulmaņiem. Vienmēr atkal cilvēki, kas iestājās par taisnību, kas rīkojas Dieva uzdevumā, nonāk krustugunīs. Un tomēr viņi nesalūza, bet turpināja cīnīties, jo viņi zināja, ka viņi nav vieni un ka ir vērtības, kas ir svarīgākas par mantu un atzinību, pat par pašu dzīvību.

Dieva kalps saka: **“Bet Kungs Dievs palīdz man, tādēļ es netieku kaunā, tādēļ mans vaigs kā krams, zinu, ka kaunā nepalikšu! Mans Attaisnotājs jau tuvu, Viņš turēs par mani strīdu, stāsimies blakus – kurš stās man tiesā pretī, lai nāk! Redzi, Kungs Dievs man palīdz – kurš gan atzīs mani par vainīgu.”** Dieva kalps ir gatavs savas pārliecības dēļ ciest. Viņš pilda to, ko Jēzus saka kalna runā – pagriez savu vaigu sitējiem. Un viņš ir pilnīgi pārliecināts, ka Dievs ir viņa pusē.

Viņa vārdi atgādina Pāvila teikto no Rom. 8: 31–35. **“Ko lai mēs par to sakām? Ja Dievs ir par mums, kas būs pret mums? Kā tad Viņš, kas savu paša Dēlu nav saudzējis, bet atdevis Viņu par mums visiem, līdz ar Viņu nedāvās mums visas lietas? Kas apsūdzēs Dieva izredzētos? – Dievs tos attaisno. Kas tos pazudinās? – Ir taču Kristus Jēzus, kas miris, vēl vairāk, kas augšāmcēlies, kas ir pie Dieva labās rokas un kas aizstāv arī mūs! Kas mūs šķirs no Kristus mīlestības?”**

Šos vārdus es lasu bērēs, lai iedrošinātu aizgājējus, ka nav jābaidās no Dieva dusmām, kad būsīm miruši. Tas nav gluži pareizi. Tā kā pats Pāvils savā dzīvē piedzīvoja daudz ciešanu un uzbrukumus tāpēc, ka viņš sludināja Kristu, arī mēs esam aicināti šajā dzīvē apliecināt Kristus mīlestību tiem, kas ir noguruši, aizmirsti un pamesti. Tā ir sekošana Kristum. Un tā var nozīmēt, ka arī mums var rasties grūtības un pārbaudījumi. Āmen.